

Arrest

nr. 213 669 van 10 december 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2018 wenste verzoeker te Deurne een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met mevrouw J. B., van Britse nationaliteit, waarop de Dienst Schijn- en Afdedwongen Relaties van de stad Antwerpen een onderzoek opende.

Op 13 juni 2018 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot uitstel van de vermelding in het rijksregister van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Op 9 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: B., M. (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Op 1 augustus 2018 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning te registreren in het bevolkingsregister wegens een vermoeden van een schijnverklaring voor de wettelijke samenwoning.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In twee middelen, waarvan de Raad het gepast acht ze gezamenlijk te behandelen, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens

en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht deze middelen toe als volgt:

Het eerste middel:

“Artikel 8 EVRM stelt het volgende:

(...)

Uw Zetel dient in de eerste plaats na te gaan of er een privé en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met zijn Britse partner, die in Belgische verblijft op grond van een E-kaart.

In casu kan het niet ernstig betwist worden dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven blijkt onder andere uit het feit dat verzoeker een poging heeft ondernomen om samen met zijn partner officiële gevolgen te koppelen aan hun duurzame feitelijke relatie op basis van een verklaring tot wettelijke samenwoning. Overigens is het dienaangaande nuttig te onderstrepen dat verweerder zelf toegeeft dat verzoeker een gezinsleven heeft door in haar eigen motivatie onmiddellijk terug te grijpen naar artikel 8 EVRM en rechtspraak hieromtrent.

Verweerder haalt daarbij aan dat er geen schending van artikel 8 EVRM voorligt omdat verzoeker (tijdelijk) kan terugkeren van zijn land van herkomst om zich aldaar in de regel te stellen.

Niets is evenwel minder waar. Verzoeker vormt reeds geruime tijd een hecht koppel met mevrouw B..

Het dient tevens onderstreept te worden dat verzoeker zijn partner is een zeer slechte gezondheidstoestand verkeert. Zij lijdt aan epilepsie, is manisch depressief en heeft een bipolaire stoornis. Indien verzoeker haar zou verlaten - zelfs tijdelijk - zou dit zeer zware gevolgen hebben voor de gezondheid van zijn partner en bijgevolg voor hun relatie.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing manifeste gevolgen heeft voor verzoeker en zijn partner en aldus dient te worden verbroken. Verzoeker is de steunpilaar van zijn partner, letterlijk en figuurlijk.

De bestreden beslissing werd aldus duidelijk in strijd met artikel 8 EVRM genomen.

Het middel is gegrond.”

Het tweede middel:

“Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen voldoende afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en de familiale belangen van verzoeker anderzijds.

Verzoeker toont aan dat hij in België een gezinsleven heeft, samen met zijn partner.

Hierboven werd al uitvoerig beschreven dat de bestreden beslissing een onevenredig nadeel teweeg brengt voor verzoeker en zijn partner.

De bestreden beslissing betekent de facto dat verzoeker zijn partner tevens verplicht wordt om België te verlaten, daar verzoeker onder andere door mevrouw haar uiterst slechte gezondheidstoestand letterlijk en figuurlijk haar steunpilaar is.

Het evenredigheidsbeginsel werd geschonden.

Het middel is gegrond.”

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker het determinerend motief van de bestreden beslissing niet betwist, namelijk dat hij niet beschikt over een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument zodat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten vereist bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het evenredigheidsbeginsel en van zijn gezinsleven met zijn partner, mevrouw J. B., zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij de steunpilaar is van zijn partner, die aan epilepsie lijdt, manisch depressief is en een zware bipolaire stoornis heeft. Verzoeker meent dat het zeer zware gevolgen zou hebben voor de gezondheid van zijn partner indien hij haar – zelfs tijdelijk – zou verlaten, zodat de bestreden beslissing haar dan ook eveneens verplicht om België te verlaten.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. In casu is de gemachtigde in de bestreden beslissing overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en mevrouw J.B. door de gemachtigde op het ogenblik van de beslissing niet werd betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke en zorgvuldige afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde er in de belangenafweging in de bestreden beslissing op heeft gewezen dat het feit dat verzoeker met zijn partner samenwoont en dat er een ontvangsbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, verzoeker niet automatisch recht op verblijf geeft. Bovendien heeft de gemachtigde er met verwijzing naar vaste rechtspraak van de Raad en van de Raad van State op gewezen dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar verzoeker een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, nu de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker definitief van mevrouw J.B. wordt gescheiden. De beslissing houdt immers slechts de verplichting in voor verzoeker het grondgebied te verlaten, maar houdt geen absoluut verbod in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient daarvoor echter aan te tonen te voldoen aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing de facto betekent dat zijn partner eveneens verplicht wordt om het Rijk te verlaten omwille van haar "uiterst slechte gezondheidstoestand", met name omwille van haar epilepsie, manisch-depressief zijn en een bipolaire stoornis, merkt de Raad op dat verzoeker zich tot een loutere bewering beperkt en volledig nalaat de medische situatie van mevrouw J.B. en haar beweerdde afhankelijkheid van hemzelf om medische redenen te staven. Zelfs indien de medische problematiek van Mw. J.B. zou kunnen aangenomen worden, dan nog blijkt ten overvloede uit het dossier dat mevrouw nog zeer vaak terugkeert naar het Verenigd Koninkrijk en daar nog een moeder en twee meerderjarige kinderen heeft. Zeker wat betreft de meerderjarige kinderen blijkt niet dat zij geen steun aan hun moeder zouden kunnen geven, zij het in het Verenigd Koninkrijk of op afstand via moderne communicatiemiddelen. Verzoeker toont niet aan dat hij of mevrouw J.B. zodanig intense banden heeft met België dat er een positieve verplichting zou bestaan voor de Belgische Staat om verzoeker op het grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kan handhaven en ontwikkelen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Deurne op 1 augustus 2018 heeft geweigerd de wettelijke samenwoning van verzoeker met mevrouw J.B. te registreren, omdat uit het onderzoek door de Dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties volgens dat onderzoek is gebleken dat de intentie van minstens één van de partijen kennelijk louter gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Ook uit dit onderzoek, waarvan de neerslag zich in het administratief dossier bevindt, blijkt wel de bevestiging van een medische problematiek van mevrouw J.B. maar kan nergens worden afgeleid dat mevrouw J.B. omwille van die gezondheidstoestand zodanig afhankelijk zou zijn van verzoeker dat zij er eveneens toe zou worden verplicht het land of de Europese Unie te verlaten. Waar verzoeker in het verzoekschrift heeft aangegeven tegen deze weigering beroep te hebben aangetekend, en zijn raadsman ter zitting aangeeft dat dit beroep nog hangende is, wijst de Raad erop dat dergelijk beroep geen schorsende werking heeft.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld en geen voldoende afweging heeft gemaakt tussen enerzijds de belangen van de Belgische Staat en anderzijds de familiale belangen van verzoeker zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES